

Јуче, данас, сутра

Свети Сава

И ове године у
нашој школи је 27.
јануара одржана
Светосавска
академија поводом

школске славе

Свети Сава.

Академија је

отпочела химном

Светом Сави, коју је

отпевао школски

хор. Свештеник

Покровске цркве,

отац Слободан,

одржао је обред и

чули смо
светосавску беседу
коју је, надахнуто,
написала педагог
Марија Филиповић.
Такође, отац
Слободан обратио
се ученицима Шесте
београдске
гимназије и

посаветовао нас је
да поштујемо
професоре и
старије.

Домаћин славе био
је господин Сокол
Соколовић и
пожелео је
добродошлицу
свима у школи.

Господин Соко
Соколовић је
уважени академик и
ауторитет из
области дизајна. Он
је аутор
многих, сјајних
логотипа са којима
се свакодневно
сусрећемо као што

је лого Дунав
осигурања,
Фудбалског клуба
Црвена звезда,
ГСП-а, грба
полиције и многих
других. Као бивши
ученик наше школе
испричао нам је како
је њему било док је

похађао Шесту
београдску
гимназију и рекао је
да ће увек памтити
време проведено у
њој.

Након његовог
говора наш хор је са
солистима:
Катарином, Ањом,

Маријом, Милицом и
Димитријем под
руководством
професорке Душке
Кисин, извео песму
„Хвалите Господа“.
Такође, ученик
Душан Радоичић из
I-6 је на виолини
извео композицију

Жила Маснеа
„Медитације”.

Пре него што смо
чули песму Матије
Бећковића „Прича о
Светом Сави”, коју
је говорила ученица
четврте године
Милица Стошић и
„Царску јектенију”

непознатог аутора,
коју је извео
школски хор са
солистима,
погледали смо
инсерт из емисије
на телевизији
„Храм”.

Такође смо
погледали кратку

представу коју су
нам спремили
ученици 1. године,
„Шта ће то светитељ
и просветитељ нама
рећи, а шта ми
њему, када нам
дође у посету”.

Марко Солдат,
ученик наше школе,

извео је Бетовенову
клавирску
композицију „За
Елизу”. Затим смо
чули рецитал
„Богородица
Тројеручица” Матије
Бећковића и „Ко то
удара тако позно” са

солистима у пратњи
хора.

Ученици изборног
програма Уметност
и дизајн, прве
године и новог
информатичког
одељења,
припремили су
кратак филм

инспирисан

средњим веком.

За крај, директор

Шесте београдске

гимназије, Раде

Зејак, отворио је

изложбу

овогодишњег

домаћина, Сокола

Соколовића

1+1+10+98. О раду
овог нашег уваженог
архитекте и
дизајнера говорио је
академик Српске
академије наука и
уметности Милан
Лојаница, редовни
професор

Архитектонског
факултета.

У оквиру
светосавске
свечаности ученици,
родитељи и гости
могли су да
погледају изложбу
***Кад су родитељи
били у средњој***

школи која је
обухватила моду и
културу генерација у
периоду 1985–1995.

Одржан је и округли
сто на тему

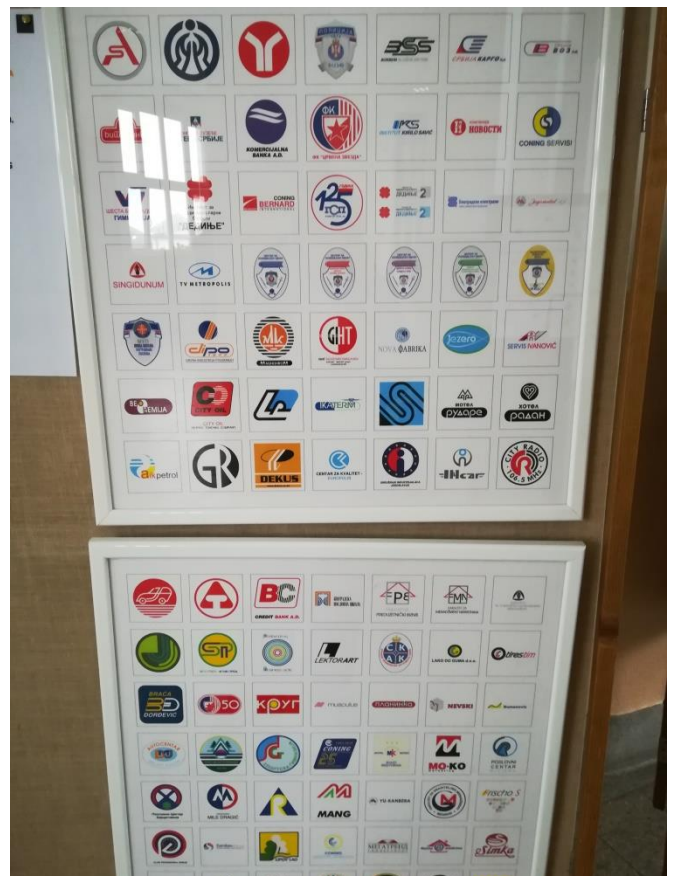
***Визуелни
идентитет у
функцији***

***савременог
маркетинга.***

Алекса Јакић 3-5

БИВШИ УЧЕНИК ШЕСТЕ БЕОГРАДСКЕ ГИМНАЗИЈЕ

Сокоп А. Соколовић

Архитекта, дизајнер, сликар
Телевизијер, дизајнер и музичке културе
Универзитетски професор
Научни саветник
Академик

Дипломирани инжењер архитектуре
Први магистар дизајна у Југославији
Први доктор дизајна на Архитектонском факултету у Београду
Студент генерације на Архитектонском факултету у Београду
Професор Школе за индустријско обликовање, Београд
Угоститељска школе, Београд
Високе школе ликовних и примењених уметности, Београд
Позивни професор Више школе унутрашњих послова и супервизор за корпорацијски идентитет
Редовни професор Шумарског факултета у Београду
Архитектонског факултета у Бања Луци
Универзитета за пословне студије у Сарајеву
Универзитет у Новом Саду
Факултета за дизајн у Бања Луци
Универзитета ПИМ
Универзитета БК
Универзитета Сингидунум
Универзитета Мегатренд
Универзитета Унион
Научни саветник Институт "Кирило Савић", Београд
Академик МАНКС-а, СКАНУ-а и Бугарске академије наука и уметности
Редован члан УЛУПУДС-а Удружења ликовних и примењених уметника и дизајнера Србије
Графички дизајнер Аутор близу 1500 визуелних идентитета у земљи и иностранству
Индустријски дизајнер Реализовао као аутор преко 400 радова из продукт дизајна
Архитектонски пројекат Аутор 50 кућа, ентеријера и уређење врта
Аутор монографија Аутор 30 монографија и књига графичког стандарда
Аутор 25 универзитетских уџбеника, практикума и приручника
Сликарство Аутор 5000 слика у техници уља, темпера и акварел у виду поклона светским и европским институцијама, појединцима и донација у хуманитарне сврхе
Награде на конкурсима 50 награда на југословенским конкурсима за графички дизајн
Домаћа признања Добитник награде Пети стваралац Југославије у 1998. год.
Повеља VI Београдске гимназије
Међународна признања Награда Новосадског сајма
Златна медаља МАНКС-а за светски допринос дизајну и сликарству
Рад у спорту Члан ФК "Црвена звезда" од студентских дана
Члан УО ФК "Синђелић"
Члан УО БК "Раднички"
Почасни председник ФК "Хајдук са Лисона"

083 * 44 00 44

IZUMIR OBLIKOVAŃE U SCENI
PREDSTAVNE KULTE

Соњини дани

Соња Жарковић била је педагог Шесте београдске гимназије. Својим радом и својим духом, иновативношћу, храброшћу и једноставношћу својих идеја инспирисала је и ђаке и наставнике с којима је радила. Из живота је отишла прерано, али су за њом остале успомене и дух који и данас чувамо с поносом и љубављу.

Соњини дани су били одржани од 18.11. до 3.12.2019.

- *Хуманитарна акција добровољног давања крви*

У оквиру овогодишње манифестације „Соњини дани“ организовано је добровољно давање крви. У њему су учествовали многи ученици и професори наше школе. Уз помоћ лекара и медицинског особља све је прошло без проблема. У акцији су учествовали и волонтери Црвеног крста Звездара.

- *Ревизионизам у историографији*

Наша гимназија је у оквиру ове манифестације позвала проф. др Момчила Павловића, председника Друштва историчара Србије „Стојан Новаковић“ како би ученицима објаснио појам *Ревизионизам у историографији*.

- *Исхрана тинејџера и врхунског спортисте*

Оно што је такође обележило ову манифестацију је предавање проф. др Владимира Јорге на тему *Исхрана тинејџера и врхунског спортисте*. Проф. Јорга био је редовни професор хигијене и спортске медицине на Медицинском факултету и аутор је многих стручних дела из области спортске медицине.

Сви учесници имали су прилику да се послуже воћем које је организатор припремио и на сопственом примеру дају допринос популаризацији здравог начина исхране.

- *Обрадујмо себе и друге*

У нашој школи одржана је радионица *Обрадујмо себе и друге* у оквиру Новембарских дана Соње Жарковић. Угостили смо предшколце вртића Бубамара и са њима смо правили честитке и украсе за Нову годину. Ово су само неке од активности којима су обележени Соњини дани ове године.

Јована Стојковић

Јавни час српског језика и књижевности

У свечаној сали наше школе 6. децембра 2019. одржан је јавни час који су организовали професори Славица Влачо, Јасна Перић и Урош Тепавац.

Тема јавног часа била је драма „Коштана“ Борисава Станковића и његово родно место, Врање. На почетку јавног часа приближили су нам Врање, као место радње многих Станковићевих дела. Касније су нам ученици треће године кроз песму и игру дочарали лик ове врањанске плесачице коју је Станковић оживео у свом делу „Коштана“. На занимљив начин нам је приказана атмосфера тог времена. Ученици су глумили и играли, показавши нам колико су свестрани.

Марија Гарибовић

Интервју са професором филозофије, Владимиром Милутиновићем

1. Где и када сте рођени?

Рођен сам у Параћину, 26. марта 1967. године, дакле, рођен сам у провинцији.

2. Када сте открили интересовање за филозофију?

То сам открио сасвим случајно, и не одмах у средњој школи, већ тек касније. Ја сам студирао електронику скоро три године, да кажемо две године озбиљно, трећу мало мање. Вероватно сам одувек био заинтересован за тумачење мишљења и само мишљење, али сам тек у 21–22. години сасвим случајно кренуо ка филозофији.

3. Колико дуго предајете у Шестој београдској гимназији?

Не бих знао тачно, али чини ми се да ми је ово већ шеста година.

4. Јесте ли приметили неке промене понашања међу генерацијама током година?

Да, присутне су промене. Сећам се, када сам тек дошао, било је неколико генерација које су биле изразито проблематичне. Сматрам да је пре било горе и да су промене позитивне.

5. Коју врсту музике слушате?

Ја сада, нажалост, не стижем много да слушам музику. У принципу слушам рок. Волим да чујем самбу, салсу и сличне ствари, дакле латино музику. Такође, веома волим циганску музику, често идем на концерте циганске музике, једна од група које слушам је „Амаро дел“.

6. Ваш омиљени филм или серија?

Серије коју сам гледао као млађи и које су ми засигурно омиљене јесу „Мућке“ и „Битанга и принцеза“. Што се филмова тиче, то би вероватно био „Ловац на јелене“, доста битан у време када сам ја ишао у средњу школу. То је једна ратна драма.

7. Ваша омиљена књига?

Веома волим да читам Светислава Басару, било шта од њега, али нека буде „Фама о бициклистима“.

8. Како испуњавате своје слободно време и имате ли неки хоби?

Доста слободног времена потрошим на друштвену мрежу „Twitter“, нажалост. Волим да шетам свог пса. Такође, може се рећи да ми је хоби и писање. Написао сам неколико књига.

9. Најдража успомена из детињства?

Не бих знао сада одређену, али волео сам да идем на море. Део моје породице је живео у Бачкој, тако да сам често ишао у посете рођацима. Дакле, породична окупљања су ми остала у лепом сећању.

10. Реч којом бисте описали себе?

Па, хајде, нека буде – филозоф. Једноставно, бавим се тиме не само на послу већ и ван њега. Односно, постоји још једна реч која ми пристаје – плахост. То је реч која описује некога ко је релативно благе нарави, некога ко није склон агресији, а то свакако могу да кажем за себе.

Јосовић Тамара 3-6

Интервју са професорком хемије Драганом Бранковић Срзић

1. Почећемо питањем везаним за Вашу професију. Када се родила љубав према хемији и шта Вас је навело да се баш тиме бавите?

Од најранијих дана детињства волела сам да мућкам и правим свашта у кухињи, а на моје будуће занимање је утицала и моја мама, такође хемичар, која ми је пренела ту љубав.

2. Колико дуго радите у Шестој?

Од 2000.

3. Да ли сте се некад покајали због избора професије и пожелели да се бавите нечим другим?

Не.

4. Где сте одрасли?

У Београду.

5. Какву музику слушате и да ли Вам се укус променио у односу на период када сте били у средњој школи?

И тада сам слушала и сада слушам искључиво страну музику.

6. Да ли имате хоби?

Одувек сам имала интересовања за цртање и освајала сам многе награде на разним конкурсима и такмичењима у детињству. Сада, нажалост, немам толико времена за то.

7. Најдража дестинација коју сте посетили и да ли волите да путујете?

Волим и трудим се да што више путујем. Париз је дефинитивно на мене оставио највећи утисак. Први пут сам га посетила када сам имала шест година, што је била моја награда за освојено прво место на једном од конкурса на које сам слала своје цртеже. Други пут сам била у Паризу 2019. и без размишљања бих отишла и трећи пут.

8. Омиљена књига и шта волите да читате?

Углавном читам књиге из прошлог века, а омиљену немам.

9. Да ли волите рад са децом и да ли сте тиме желели да се бавите и док сте студирали или сте имали неке друге планове?

Сада волим и уживам у томе. А док сам студирала, то ми ни у једном тренутку није било чак ни опција.

10. Шта бисте поручили ученицима наше школе који ће читати ово?

Није битно шта радите, битно је да волите тај посао и да дајете све од себе.

Милица Мишић, 1/4

Наш гост – Јасминка Петровић

У оквиру манифестације Новембарски дани Соње Жарковић, који су се одржали и ове године, 25.11.2019. у нашој школи гостовала је Јасминка Петровић, бивша ученица Шесте београдске гимназије, данас успешан писац.

На самом почетку, Јасминка нам је препричавала своје школске дане, а касније нас је упознала са својом књигом „Све је у реду“.

Говорила је о животу, проблемима младих, и на занимљив начин дала савет да на крају увек све буде у реду, а ако није у реду, онда још увек није дошао крај. Ученици су се укључили у дискусију. Многи су тражили решења за своје проблеме. Разговор је био веома поучан и занимљив.

За ово дивно дружење заслужна је професорка латинског језика, Марија Богићевић, која нам је омогућила овај сусрет.

Марија Гарибовић

Радимо, забављамо се, учимо!

Правили смо представу за најмлађе. Дошао нам је Деда Мраз!

Сарађујемо са дијаспором,
јавни час из хемије!

Били смо у
Природњачком
музеју!
Посетили смо
Ноћ
истраживача!

Београд има душу

ДАНИ СЛОБОДЕ

Дани слободе су манифестација основана одлуком Скупштине града Београда у оквиру које се прослављају два важна датума за историју нашег града: 20. октобар 1944. године – Дан ослобођења Београда у Другом светском рату и 1. новембар 1918. године, када је Београд ослобођен у Првом светском рату.

Поводом ослобођења Београда, у наш град је стигао премијер Русије Дмитриј Медведев који је свечано дочекан. Такође је у наш град тада дошао руски војни ансамбл Александров. На Тргу Републике био је одржан концерт ансамбла Александров, а потом и концерт Симфонијског оркестра и хора РТС-а. У сарадњи са Војском Србије, први пут је изведена Увертира 1812. Петра Иљича Чајковског у оригиналном виду, с пуцњима топова. Бројни грађани уживали су у овом спектаклу. Постављена је нова спомен-плоча на реконструисаном Тргу Републике на месту где су 1944. године сахрањени црвеноармејци. Аутор програма ове манифестације био је наш књижевник Александар Гаталица, а учествовали су професионални глумци, студенти и статисти.

На Цветном тргу 26. октобра била је отворена изложба „Мирко и Славко“ (први југословенски високотиражни домаћи стрип). Посетиоци су могли да прочитају целу епизоду стрипа „Трагом бегунаца“.

Изложба „Доживи Београд“ била је отворена на Калемегдану. На изложби су представљене слике нашег града некада и сада, као и историјски текстови о нашем граду.

Тако је пригодним програмом обележена наша слобода. Ова манифестација има за циљ да никада не заборавимо колико је она драгоценост.

Евровизија до данашњег дана

Евровизија је музичко такмичење основано 1953. Године са седиштем у Женеви. Ово је такмичење које повезује многе државе, не само широм Европе него и ван њених граница. Такмичење има центар у Бриселу, али такође и у Берлину. Настанак фестивала „Песма Евровизије“ повезује се са иницијативом тадашњег генералног директора швајцарске телевизије Марселом Безенсоном који је покренуо ову идеју на састанку шефова европских телевизија у Монаку, у јануару давне 1955. Године. Он је тада увидео да преко музике и плеса може да уједини државе Европе и на тај начин их још више зближи. Ова идеја и данас живи и представља суштину одржавања овог догађаја и она је много битнија од саме форме фестивала која се годинама мењала и прилагођавала новим стандардима и технологијама.

Иако је план о Евровизији тек 1955. Године изнесен, значење Евровизије је већ 1951. У Енглеској коришћено. Први фестивал одржан је 1956. Године. Право учешћа имале су само државе-чланице. Овај догађај је првобитно одржан за француске шансоне и само је седам држава учествовало и имало прилику да гласа у тадашњем тајном гласању. Те године су представнице певале по две песме и Швајцарска је однела победу. Наредне године фестивал није одржан у Швајцарској, већ у Немачкој, у Франкфурту на Мајни. Те 1957. Прикључиле су се још три државе, тако да је било 10 учесника, с тим да је сада сваки представник певао једну песму, а гласање је било јавно. Тада се први пут прикључило Уједињено Краљевство, до данас најуспешнија земља на овом такмичењу, са пет остварених победа и чак 15 других места.

До промена у овом такмичењу дошло је тек 90-их година прошлог века када је дошло до распада две велике тада европске државе: СССР и СФРЈ. Тада је велики број земаља хтео да учествује на овом такмичењу. Тек је 2010. Године допуштено да скоро све европске земље имају представника на овом такмичењу. Међутим, после 2010. Године право на учествовање у овом такмичењу добиле су и многе

државе ван европских граница. Три државе са Блиског истока су добиле могућност да учествују, а то су Либан, Израел и Јордан и четири државе из северне Африке, а то су Мароко, Тунис, Алжир и Либија. Међутим, од ових држава само су Израел и Мароко послали свог представника. Такође, Казахстан као азијска држава учествује на овом такмичењу, али такође и држава-континент Аустралија.

Србија је имала само једне године победника овог такмичења. То је била Марија Шерифовић која је 2007. Године однела победу са 297 поена, скоро 100 више од другопласираних Украјинаца. Од тада Србија се била пласирала у финале неколико пута, међутим, није успела да поново освоји прво место.

Песма Евровизије 2020. Биће 65. Пут по реду одржана. Одржаће се у Ротердаму, у Холандији. Такмичење ће се састојати од два полуфинала која ће се одржати 12. И 14. Маја и финала које ће се одржати 16. Маја.

Лена Башић 3-5

10 најпосећенијих концерата у историји

Уколико после неког концерта помислите да је била превелика гужва, размислићете поново када будете прочитали о најпосећенијим концертима у историји у протеклих пола века.

1. Rod Stewart at Copacabana Beach 1994.

Надалеко је познат спектакуларни концерт британског певача Рода Стјуарта, који је одржан у току новогодишње ноћи 1993. године, на Копакабани, у јужном делу Рио де Жанеира.

Његов концерт је посетило више од **3.500.000** људи, чиме је добио титулу светског рекордера по посећености на концертима у Гинисовој књизи рекорда.

2. Jean Michel Jarre, 1997.

Жан Мишел Жар, француски певач, славу је стекао својим чувеним албумом *Oxigene* којим је ушао у Гинисову књигу рекорда 1997. године.

Концерт је одржао у Москви пред **3.5 милиона** људи, а први милионски концерт је имао 1979. године на париском тргу Конкорд.

„Пошто овде нема компјутера, а инструменти су стари, аналогни, ако се десе случајне грешке биће нам драго да их поделимо са вама. Сад ћемо да их наштелујемо, они су као старе даме и према њима се морамо односити са пажњом.“ – Жар

3. AC/DC, Pantera, The Black Crowes, Metallica, 1991.

Једнодневни рок концерт, организован поводом пропасти СССР-а, одржан је на аеродрому Тушино.

1.600.000 људи је посетило ово славље поводом пада комунистичког режима. Интерсантно је да је гледаоце све време концерта чувала руска војска.

4. Њујоршка филхармонија, 1986.

Са посећеношћу од **800.000** људи, концерт најпознатијег филхармонијског оркестра је ушао у Гинисову књигу рекорда као најпосећенији концерт класичне музике.

Одржан је на травњаку у Централ парку у част Кипу слободе.

5. Gart Brooks at Central park, 1997.

Гарт Брукс, звезда америчке кантри музике, напунио је Централ парк 1997. године, након чега је тај концерт добио име „Garthstockom“.

Улаз је био беспалтан и убрзо је постао највећи концерт икад одржан на тој локацији, са **980.000** посетилаца иако је било очекивано „само“ 300.000 људи.

6. Steve Wozniak's 1983. US Festival

Стив Вознијак, амерички рачунарски инжењер и саоснивач чувене америчке компаније Епл (Apple), као и творац прототипова рачунара Apple I и Apple II, организовао је први УС фестивал на празник рада у Калифорнији у парку Глен Хелен 1983. године.

Овим фестивалом је желео да споји технологију и музику. Био је то концерт на ком је уживало преко **670.000** људи, а наступали су: The Police, Ramones, Gang of Four, Santana, The Kinks, Fleetwood Mac и многи други.

7. The Isle Of Wight, 1970.

Фестивал The Isle Of Wight су основала браћа Фолк 1968. године на Фордфарми. Њихов први фестивал је био велики успех и већ наредне године је било окупљено преко 250.000 људи. Трећи фестивал, уједно и најпосећенији – чак **600.000** посетилаца – био је одржан 1970. године и самим тим је ушао у историју музике.

Овај фестивал је обележио и, нажалост, последњи наступ Џимија Хендрикса, као и наступи многих тадашњих звезда, као што су: The Who, The Doors, Miles Davis, Leonard Cohen, Joan Baez...

8. Summer Jam At Watkins Glen, 1973.

Један од својевремено највећих рок фестивала, постао је део **Гинисове књиге рекорда** због своје посећености.

Allman Brothers Band, Grateful Dead i The Band наступали су на њујоршком фестивалу. Овај фестивал посетило је пола милиона људи, а интересантно је да је продато свега 150.000 карата за 10 долара. За остале, улаз је био бесплатан.

9. Toronto SARS Benefit, 2003.

Концерт у Торонту обележили су познати светски извођачи, као што су: AC/DC, Rolling Stones, Џастин Тимберлејк, Guess Who и The Rush.

Концерт је био хуманитаран, са преко **450.000** посетилаца, одржан поводом грипа SARS који је однео велики број живота 2003. године у 37 држава.

Познат је и догађај с концерта када је публика гађала флашама Џастина Тимберлејка.

10. Woodstock festival, 1969.

Овај фестивал је један од првих и најпосећенијих фестивала у историји са око **400.000** посетилаца .

Улаз је био ослобођен када је фестивал посетило 8 пута више људи него што је било очекивано.

Janis Joplin, Jimi Hendrix, The Who, Jefferson Airplane, Santana само су нека од великих имена која су забављала публику три дана заредом на огромној фарми, од којих неки нажалост нису више са нама.

Лена Алексић 3-6

Игрице (које препоручујем)

Serious sam

Нема заклона. Све је сам човек. Тако гласи главни мото игрице "Serious sam". Остале игрице пружају могућност да сакријеш? Играли сте „кукавицу“. Serious sam мрзи модерне FPS стандардне игрице, на забаван начин који је некад тешко да се цени, ово је намерно иронична игрица. Као и у претходним играма, и ово је FPS који се поноси ултранасилним покољем великих размера насупрот десетинама хиљада ужасних, вриштећих чудовишта. То наводи ка старој школи рачунара у тону. Радње се дешавају свуда, од старог Египта до савременог доба. Непријатељи се појављују испред тебе, у својим гнездима, од обичног зомбија и запаљеног скелетона који јуриша на тебе, до огромних шкорпија са минигуном причвршћеним за руке и без главе, спретних камиказа – војника који имају бомбе уместо руку. Почетак битке је посебан, захваљујући брзом приближавању и непрестаним врисцима. Свака врста непријатеља има сопствени образац кретања и напада, сопствене аудио-знакове и слабости, а у постављању приоритета најопаснијем – одабирући их из дрхтавих гомила од 50 или 60 непријатеља – тај изазов лежи. Наравно, изазов лежи и у недостатку муниције, недостатку *hp* који се не регенерише (на било чему изнад најлакших поставки за тешкоћу) и немилосрдности којом вас његови програмери, Croteam, преплављују бесним створењима. И мора да им се честита, јер је омогућено да се кампања игра са других 16 играча, што чини нивое лакшим и самим тим игрицу опуштенијом и отвореном за зезање. Ако сте за изазов и волите огромни хаос на свим местима, препоручио бих вам да дате Serious sam шансу.

Don't Starve Together

Умрећеш. Научићеш. Покушаћете поново.

У Don't Starve Together умирање је део преживљавања. Неуспех је право рођење и све је у реду, па и да те убије. Без упутства и без упозорења, ви сте свој карактер. Нема краја и нема циљева за постизање, само оно што осећате да радите колико год дуго то осећате – али овај је свет широк и постоје нови непријатељи с којима ћете се наћи и нови изазови са којима ћете се свакодневно суочавати. Почетак је увек стрм. Ако вас неуспех обесхрабри, предлажем вам да потражите неке друге. Најзабавније у овој игри је проналажење начина за освајање ваших препрека. Сезоне су више посла него ишта. Почињете препознавати шта долази и како се носити с тим малим одступањима, сваке године. Нажалост, једном кад се савлада, игра се своди на скоро исто. Крајња игра је непостојећа, а чак и њени најјачи шефови су велики напор, а мала награда. Престајете да тражите изазове. Иронично је да је изгладњивање најмање што се вас тиче, јер је храна ваш најбројнији ресурс. Да ли нешто од тога значи да не би требало да играте ову игру? Апсолутно не. Већина играча никада неће ударити у зид завршне игре. Играње и репродуковање ће вам трајати стотинама сати док не престанете да проналазите ствари које треба обавити. Не журите. Постоји толико скривених механика и тајни које ће вам омогућити да максимизирате своје искуство преживљавања. Постоји мноштво различитих ликова који вам пружају различите хендикепе или способности. Нови рецепти за испробавање. Пронаћи ћете нове пријатеље. Нове основе за прављење. Покушаћете то брже! Боље! Различито! Ви ћете умрети.

И то је најбољи део.

Александар Мојић III6

Новинарска секција – Препорука књига

„Теорија свега: Чудесни живот Стивена Хокинга“ – Џејн Хокинг

Џејн Хокинг, жена највећег космолога свих времена, одлучила је да подели њихову животну причу и открије шта се то дешавало у позадини његове славе. Она се враћа у период када је као девојка упознала младића задубљеног у мислима. Прича је прати до тешких и мучних дана жене са троје деце и супругом инвалидом.

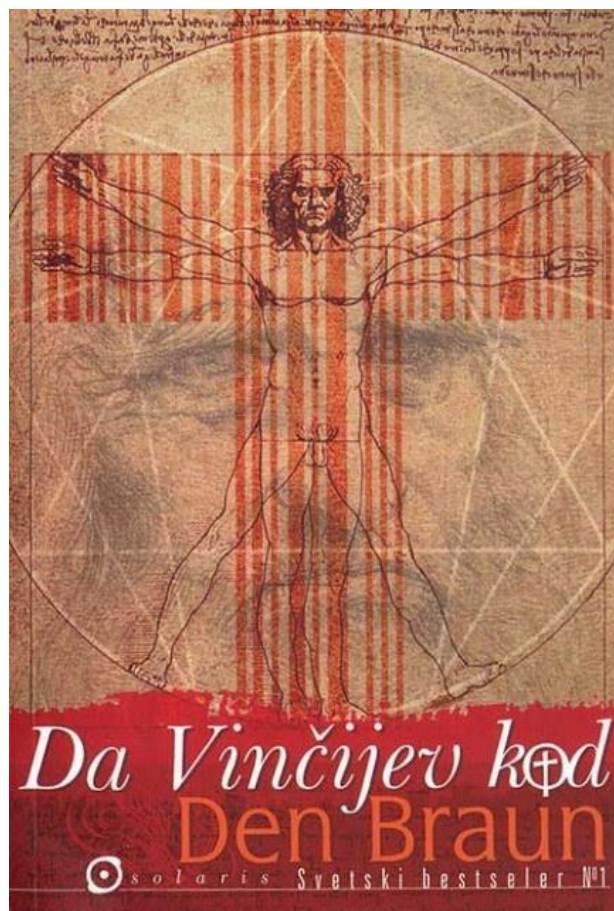
Ово је прича о човеку кога ће болест осудити на доживотну битку за опстанак. Његово тело се из године у годину суочавало са све већим ограничењима, али ум неуморно тежи истраживању крајњих граница теоријске физике.

„Да Винчијев код“ – Ден Браун

Ден Браун је писац трилера и мајстор претварања теорија завера у стварност која је чврсто аргументована. Управо дело „Да Винчијев код“ га је прославило и увело на велика врата светске књижевности.

Мистериозне шифре скривене у делима Леонарда да Винчија воде главне јунаке у очајничку трку по европским катедралама и замковима. Харвардски симболог Роберт Лангдон усред ноћи прима хитан телефонски позив из којег сазнаје да је убијен кустос париског музеја Лувр. Поред тела убица оставља шифру чије решење Лангдона води до низа трагова скривених у Да Винчијевим делима.

„Београде, добро јутро“ – Душан Радовић

Душко Радовић рођен је у Нишу 1922.године. Шест година провео је у Нишу, а затим десет у Суботици. Од 1938. године живео је у Београду. Студирао је на Београдском универзитету. Говорио је да је писање почео у самоодбрани од свих оних који су га угрожавали здрављем, снагом, лепотом, бољим успехом у школи, покушавајући да докаже и себи и другима да је само друкчији, а не гори од њих.

Са 23. спрата палате „Београд“ се свакога јутра у 7:15 пуштала Београђанима дневна доза Душка Радовића. Сваког јутра, сваког радног дана, Душко је поклањао нових пет афоризама. Ови афоризми, прикупљени на једном месту, објављени су у три збирке афоризама.

Ненадић Марија 3-6

Путници – 2016 – Passengers

Радња филма смештена је у будућност када планета Земља постаје пренасељена и услови за живот постају немогући. Људи се укрцавају на свемирске бродове и бивају успавани док не дођу на нову планету на којој треба започети нови живот. Радња филма почиње тиме што се брод на око пола пута до свемира квари и главни лик Џим Престон (Крис Прет) се буди из свог сна 90 година пре доласка на одредиште. Открива да је брод у великој опасности, али такође пати од усамљености и зато буди још једну особу која ће му помоћи да спаси брод (Џенифер Лоренс). У њу се заљубљује, не схватајући да јој је тиме одузео можда савршен живот на новој планети.

Филм је зарадио **303 милиона** америчких долара са буџетом од 110 милиона.

Жанр: научно-фантастични

Режија : Мортен Тилдам

Улоге – глумци:

Џим Престон – Крис Прет

Аурора Лејн – Џенифер Лоренс

Артур – Мајкл Шин

Капетан Норис – Енди Гарсија

Повратник – 2015 – The Revenant

Филм прати експедицију сакупљања животињског крзна у Северној Америци 1823. године. Главни глумац Хју Глас (Леонардо ди Каприо) је један од њих. Експедицију нападају Индијанци који су ту староседеоци. Хју успева да побегне, али се сусреће с много горим

противником – гризлијем, који га у бруталним сценама смртно рањава. Иако Глас успева да се избави, шансе за његово преживљавање су минималне. Чланови његове групе су га носили са собом одређено време, али га касније издају и остављају како би умро, потпуно сам. Следе сцене Хјуове невероватне издржљивости, физичке и менталне, подстакнуте неописивом жељом за осветом. Успева да преживи и спрема се за освету својим некадашњим пријатељима...

Филм је освојио четири номинације за Златни глобус, а победио у три категорије (најбољи филм, редитељ и главни глумац), имао је чак 12 номинација за Оскара. Оскаре је добио за: најбољи филм, режију, главног и споредног глумца.

Филм је имао зараду од **533** милиона америчких долара и буџет од 135 милиона.

Жанр: вестерн и трилер

Режија: Алехандро Гонзалес Ињариту

Улоге – глумци

Хју Глас – Леонардо ди Каприо

Џон Фицџералд – Том Харди

Џим Бриџер – Вил Полтер

Енру Хенри – Донал Глисон

Марфи – Кристофер Џонер

Џони – Бред Картер

Матија Алексић 3-6

Правна плавуша – 2001 – Legally Blonde

Ова љубавна комедија заснована је на истоименом роману Аманде Браун. Говори о богатој девојци Ел Вудс која се одувек ослањала на свој изглед и увек је добијала све што пожели. Све је било у реду, до неочекиваног тренутка, када њен дечко одлучује да је остави због своје породице. Тада она одлучује да га прати до Харварда и покаже му шта је све пропустио. Након неког времена и прилагођавања, она схвата да поседује много више од самог изгледа.

Сем првог дела ту су и други и трећи део – Legally Blonde 2 и Legally Blonde 3.

Режија – Robert Lukic

Улоге и глумци:

- Ел Вудс – Reese Witherspoon
- Емет Ричмонд – Luke Wilson
- Полет Бонафорте – Jennifer Coolidge
- Ворнер Хантингтон III – Matthew Davis
- Вивијан Кенсингтон – Selma Blair

Катарина Дракулић I-5

Љубомир Поповић

Љубомир (Љуба) Поповић је био значајан српски надреалистички сликар. Родио се 14. октобра 1934. године у Тузли, од оца Алексе и мајке Спасеније. Преминуо је 12. августа 2016. године у Београду.

Младост и каријера

Љуба је похађао Ваљевску гимназију од 1945. до 1952. године. Током школовања одлучио је да поради на свом физичком изгледу и стекне радне навике. У Београд на студије одлази 1953. С обзиром на то да су пријемни испити били завршени, Љуба одлучује да не губи време и креће на часове цртања у Шуматовачкој улици ради уписа историје уметности на Филозофском факултету. Почиње да испитује самог себе и двоуми се између Ликовне академије и Академије примењених уметности. Одлучио је да ризикује и изашао је на оба пријемна – и прошао оба. Дипломирао је 1959. године сликарство на Академији ликовних уметности у Београду. Затим 1960. године први пут учествује на Октобарском салону са сликом која носи назив „Излазак учаурених“. Слика представља несвесну линију ка тајни таме. Љуба се 1963. године бори са озбиљним психичким проблемима и улаже велики труд да поново успостави равнотежу. Сели се у Париз и наставља да ствара.

Слике Љубе Поповића

Љубина дела се баве демонима мрачног песимизма. Слике су инспирисане нестварним бићима и вампирима који се налазе у гомили необичних предмета, предела који заједно чине необичне приказе. Љубине слике биле су испуњене бојама и емоцијама. За каталог Модерне галерије Ваљево 15. јануара 2013. године написао је: „Слике

имају сопствену судбину, на коју се не може утицати и о којој је чак илузорно и размишљати. Важна је та чудесна енергија која кроз њих струји и која оставља трагове како у животу сликара, тако и у животу колекционара.“

Милица Стефановић 3-6

Матија Бећковић

Матија Бећковић, наш чувени песник, писац и академик имао је промоцију своје нове песничке збирке: „Кад се поново родим“ у издању Српске књижевне задруге у Шестој београдској гимназији. Том приликом имали смо част да угостимо великог песника и представнике Српске

књижевне задруге и да се упознамо са њиховим радом. Матија Бећковић убраја се у најчитаније песнике данашњице. Прве песме је писао у гимназијским данима, а до данас је објавио бројне збирке песама, беседе и драмске текстове. Почетком 20. века постао је члан Српске академије наука и уметности и

добитник је бројних
књижевних награда. Битна
фигура његовог живота
била је његова жена Вера
Павладољска којој је
посветио поему која се
касније нашла на насловној
страни његове прве књиге.
Ова поема је убрзо
изазвала велику пажњу
књижевника у Београду, па
и шире. Књига се нашла у
Гутенберговом музеју и

Музеју модерне уметности
у Њујорку.

Објавио је три књиге ове
деценије у жељи да се
приближи нашој
генерацији: „Када будем
млађи“, „Када будем још
млађи“ и „Када се опет
родим“.

Имали смо част да управо
овај велики књижевник
дође у нашу школу и да
после представљања своје

нове књиге посвети време ученицима: „**Песнички сат Матије Бећковића**“.

Ученици који су посетили овај догађај могли су да чују занимљиве догађајности из његовог живота, неке од песама из његове најновије књиге, као и одговоре на питања ученика.

Како сте се одлучили за писање?

„За писање није потребна дозвола или диплома, довољна је оловка, парче папира и рука, али само ако је трећа. Довољни су вам и само папир и оловка, али ако желите да то пребаците на другу страну, да остане за вечност, а не мртво слово на папиру, онда је потребна и трећа рука.“ Богородица Тројеручица има три руке,

а трећа представља руку
песника Јована Дамаскина
коме је рука одсечена из
рамена због цареве
клевете. Песник се молио
пред иконом за исцељење
своје руке. Дуго се молио и
накрају је заспао. У сну му
се јавила Богородица која
му је исцелила руку, а у
знак захвалности он је
направио шаку од сребра и
приложио је икони

Богородице. Од тада је позната као Богородица Тројеручица, а њена трећа рука сматра се симболом стваралаштва. Бећковић је у једној својој збирци објавио песму под називом „Богородица Тројеручица“. Цитирао је и Ива Андрића реченицом: „Свакога треба пустити да прича на своју одговорност“.

На шта сте највише поносни?

„На свој живот. Бог је свакоме дао живот довољно да опосли неки посао и створи нешто. Значи да је остало још нешто што морам да урадим.“

Шта је најбитније у односу двоје људи?

„Најбитније је да ту постоји нешто што се не може

објаснити. Неки флуид који не постоји ни са ким другим. Нема случајних сусрета, сваки је у надлежности неке више силе.“

За крај је испричао једну причу.

Једном је један млади музичар питао Моцарта како да се прослави.

Моцарт му је одговорио:

„Мораш много да радиш и

да се трудиш свакога дана.“ Млади музичар је рекао: „Како, али Ви сте били славни од Ваше шесте године?“ А Моцарт каже: „Да, али ја нисам никога питао.“

Ученици су имали прилику и да се упознају са радом Српске књижевне задруге.

Матија Бећковић, наш велики песник, своја дела увек издаје у овој

реномираној издавачкој
кући. Тим поводом
успоставили смо сарадњу
и са Српском књижевном
задругом која је од великог
значаја за нашу школу.
Српска књижевна задруга
донирала је књиге школској
библиотеци, а ученике је
позвала да постану њени
чланови и тако остваре
бројне погодности при
куповини књига.

Ненадић Марија 3-6

Свет науке

10 занимљивих ствари о Сингапуру

Сингапур, главни град истоимене државе, налази се у југоисточној Азији, на југу Малајског полуострва. То је један од неколико преосталих градова-држава на свету и најмања држава у југоисточној Азији. Без обзира на своју величину, садржи много занимљивих ствари. Ово је само мали део.

1) То је град вештачких водопада

У резерватима дивљине Сингапура први вештачки водопад на свету изграђен је у „Jurong“ птичјем парку 1971. године. То није све. Након тога у Сингапуру је изграђено неколико још виших вештачких водопада. Неки од њих су водопад у „Cloud Forest“ башти и „Jewel Changi“ који се налази на самом аеродрому Сингапура и који је истовремено највећи унутрашњи водопад на свету.

2) Један је од светских „најзеленијих“ градова

Град небодера такође је и пун зеленила. Скоро пола његове територије је „зелено“. Поред бројних паркова и башта, постоји много врста биљака које су засађене на необичним местима. На пример, „PARKROYAL“ познат је по свом хотел-башта концепту и по својој башти која је распоређена вертикално, на чак четири спрата.

3) Тамо не можете баш лако купити аутомобил

Да бисте купили аутомобил у Сингапуру, најпре морате да освојите право да поседујете аутомобил, на посебној аукцији која се одржава сваког првог и трећег понедељка у месецу. Ако освојите дозволу, не смете заборавити да она важи 10 година. Овом методом драстично се смањио број аутомобила у Сингапуру, а тиме се смањио и проценат загађења ваздуха.

4) Не чини га само једно острво

Овај град-држава не састоји се само од једног острва, већ од 63, од којих је већина насељена. Највеће је „Pulau Ujong“ тј. Сингапурско острво.

5) Држава чудних закона

Сингапур, као свака држава, садржи много различитих закона. Међутим, на листи тих закона налазе се неки за нас чудни. На пример, по закону Сингапура, коришћење туђе WiFi мреже сматра се као хаковање и казна за то износи 10.000 долара, три године у затвору или обоје. Поред тога, још једна илегална ствар у Сингапуру јесте продавање жвакаће гуме. Жвакање жваке је у реду, али продаја је забрањена и казна за уношење жвака у државу је до две године у затвору или 100.000 долара!

6) Локални народ прича синглески, а не енглески

Не будите превише изненађени ако чујете народ да на сваку реч додаје „lah“ или „leh“. Синглески није њихов званични језик, већ народни и то је колекција фраза сингапурског мултикултурализма. Такође, они се углавном обраћају старијим људима и радницима са

„тетка“ или „теча“, што представља знак поштовања према особи којој се обраћају.

7) Њихова застава

Црвена боја на застави Сингапура представља братство између људи, док бела боја представља чистоту и поштење. Полумесец представља младу нацију, а пет звезда – идеале демократије, мира, напретка, правде и равноправности.

8) Гинисова књига рекорда

Рекорд за најдужи људски ланац домина је био постављен у Сингапуру 30. септембра 2000. године и чинило га је 9.234 ученика. Био је дугачак чак 4,2 километра.

9) Град лавова?

Sang Nila Utama, принц из Палембанга, видео је животињу за коју је мислио да је лав и по томе је назвао острво „Singapura“, што у преводу значи „Град лавова“. Међутим, никада нису виђени лавови на територији Сингапура.

10) Најпознатији хотел југоисточне Азије

У Сингапуру се такође налази најпознатији хотел целе југоисточне Азије – Marina Bay Sands. Једна од посебних ствари код овог хотела јесте његова архитектура. Састоји из три зграде које су повезане великим кровом у облику брода. Преко целог крова постављен је базен који има савршен поглед на цео град. Поред тога, у овом хотелу се одржавају разни догађаји, као што је „Азија има таленат“ и многи други.

Катарина Дракулић I-5

А сада мало науке...

У оквиру посете Музеја науке и технике

Музеј науке и технике основан је 1989. године у циљу заштите научно-техничке баштине на територији Србије. Од 2005. године налази се у згради старе термоелектране на Дорћолу, а прошле године музеј је обележио 30 година од оснивања. Активни живот овог музеја започет је у неповољним временима, у две канцеларије, без иједног предмета и са неколико запослених, али данас се музеј може похвалити разноврсним програмима који привлаче публику свих узраста и различитих занимања.

Музеј је указао на значај неких од најпознатијих српских научника који су својим радом допринели развоју читавог света, а то су: Михајло Пупин, Милутин Миланковић и Никола Тесла.

Михајло Пупин (1854–1935) је српско-амерички научник који је радио на пољу бежичне телеграфије и телефоније, као и рендгенологије. Због свог научног доприноса стекао је бројна признања. Године 1923. објавио је аутобиографско дело „Са пашњака до научењака“ за које је наредне године добио Пулицерову награду. Најзначајнији научни допринос Пупин је остварио у области телеграфије и телефоније;

својим открићем „Пупинови калемови“ омогућио је пренос телефонских сигнала у међуградском и међународном телефонском саобраћају, а нашли су примену и у мобилним радио-антенама.

Милутин Миланковић (1879–1958) био је српски математичар, климатолог, грађевински инжењер, астроном и географ. Докторирао је техничке науке у Бечу, био је професор Београдског универзитета, потпредседник САНУ. Кратер на Месецу, Марсу и један астероид носе његово име. У свету се 1995. године прославила 75-годишњица постављања Миланковићеве теорије климе.

Никола Тесла (1856–1943) био је проналазач, научник, инжењер машинства и електротехнике, заслужан је за велики број проналазака, познат по свом доприносу у пројектовању модерног система напајања наизменичном струјом. Његов трофазни систем први пут је примењен у великим размерама у хидроцентрали на Нијагари 1895. године, а и од тада до данас користи се у непромењеном виду. У музеју се налазе макете Теслиних лабораторија: у Лонг Ајленду и у Колорадо Спрингсу.

Медицина је, према Хипократу, старија од људи, јер су и болести старије од људи. Медицина је у Србији почела да се развија у XIX веку, након ослобођења од турске власти. Знањем и залагањем првих генерација лекара у Србији које су биле школоване на престижним медицинским факултетима, створено је језгро из којег је зачет развој модерне медицине у Србији. Његова бројна сведочанства могу се видети у овом музеју: лични предмети лекара, медицински апарати, опрема и инструменти, а посебно је интересантна зубарска ординација са почетка XX века.

У музеју постоји и део посвећен роботици, као и неким старијим рачунарима. Роботика је научна дисциплина која обухвата поља информатике, машинства и електротехнике. Савремена роботика почиње интензивно да се развија у другој половини XX века, а на институту „Михајло Пупин“ 1967. године основана је најстарија лабораторија за роботiku у југоисточној Европи. Први електронски рачунар у Србији направљен је 1960. године. Представљен је јавности

на Београдском сајму технике 23. августа 1960. године. То је био пети самостално развијен рачунар у Европи.

Велики део простора музеја заузимају и музички инструменти који својим изгледом привлаче пажњу свих посетилаца. Ту се могу видети музичка кутија са 14 дискова која потиче из XIX века, гитаре из треће деценије XX века, оргуље, аутоматски пнеуматски клавир, а посетиоци могу сазнати и шта је све потребно да би музички инструмент произвео тон.

У музеју се налазе и бројне макете из области соларне енергије, архитектуре, микроскопи, преносни рачунари, фотографска кабина, пројекциони апарати, телевизори, писаће машине, радио-касетофони, ваге, ванбродски мотори и др, али најлепше је било отићи тј. вратити се нечему што сви највише волимо, нашим верним пријатељима – играчкама које се у музеју налазе у посебној просторији. Мислим да су то и заслужиле.

Анђела Нинковић III-6

Наука

Наука је систем сређених и систематизованих знања о нама и свету који нас окружује. То је обимна група информација о неком субјекту. Како се знање повећавало, поједине методе су се доказале поузданијим од других. То укључује експерименте, мерења, математику и понављање. Откриће нових научних метода за достизање нових открића се назива научно истраживање, а људи који раде та истраживања се зову научници. Научне хипотезе су разумне претпоставке о природи универзума.

Историја науке

Наука у ширем смислу је постојала пре модерне ере и у многим историјским цивилизацијама. Модерна наука се разликује у свом приступу и она дефинише оно што је наука у најстрожем смислу речи. Знање о деловању природних ствари је било прикупљено много пре забележене историје и довело је до развоја комплексног размишљања. То је показано конструисањем комплексних календара, изградњом објеката као што су на пример пирамиде...

Основна подела

Научна поља су подељена у две основне групе: природне науке, које проучавају природне појаве и живот у биолошком смислу и друштвене науке, које проучавају људско понашање и друштва. Математика је класификована као формална наука и она има сличности и разлике са природним и друштвеним наукама. У природне науке спадају:

математика, информатика, рачунарство, физика, акустика,
астрономија, механика, оптика, хемија, геологија, биологија, генетика,
екологија...

У друштвене науке спадају: психологија, економија, маркетинг,
рачуноводство, педагогија, менаџмент, право, политичке науке,
социологија, историја...

Ивона Милосављевић III5

Петница – светски позната истраживачка станица код Ваљева

Петница, данас светски чувен образовни центар за младе заљубљенике у науку, основана је 1982. године. Њен оснивач је на ову идеју дошао годину дана раније, у авиону, када се делегација Младих истраживача Србије враћала из посете Украјини, односно Совјетском Савезу.

Предраг Пеца Петровић, оснивач *Петнице*, познати је биолог који живи на свом имању у Паштрићу код Мионице. Одбио је многе примамљиве понуде светских универзитета и установа да у иностранству настави своју научну каријеру. Није прихватио чак ни да се бави науком у Београду, говорећи да му је најлепше на свом огњишту.

Званично, Истраживачка станица *Петница* основана је на иницијативу групе младих истраживача, наставника и студената незадовољних постојећом праксом у образовању и формирању младих научних кадрова, као прва независна образовна организација у тадашњој Југославији. Врло брзо постала је светски позната и веома угледна организација.

Од тада па све до данас, *Петница* је успешно организовала више од 3.500 разних курсева, кампова и семинара, са више од 50.000 ученика и 6.000 предавача и стручних сарадника.

Први камп организовао је лично њен оснивач, и био је под шаторима, када су многи ученици хтели да одустану, јер су шатори били препуни

дудиња које су опадале са дудова, а и нападале су их комшијске ћурке.

Те исте, 1982. године, Предраг Петровић је сачинио пројекат под називом *Петница 2000. године* у ком је осмислио све што се у Истраживачкој станици данас налази. Његова жеља су још били и археолошки парк и ботаничка башта, који нажалост до данас нису формирани.

УНЕСКО, организација Уједињених нација за науку, културу и образовање, донела је одлуку о покровитељству приликом обележавања јубилеја – 30 година постојања и рада Истраживачке станице *Петница*: „Због очигледног доприноса развоју науке и образовања“.

Петница има развијену сарадњу са низом установа у другим земљама и међународним асоцијацијама које се баве унапређивањем научне наставе. Многи програми Станице отворени су за полазнике и сараднике из иностранства, а најбољим полазницима се омогућује учешће на различитим камповима, семинарима и конференцијама широм света.

Истраживачка станица је опстала упркос многим недаћама, недостатку средстава и честом неразумевању. Много времена и енергије уложили су и студенти и предавачи.

Петница је многим младим научницима помогла да се остваре, постану познати у свету, да наставе каријере на престижним универзитетима и институтима у иностранству.

Нажалост, они морају да оду, јер ни Тесла ни Пупин нису успели да се остваре у Југославији...

Милица Мишић 1/4

Спорт

Кошарка у Југославији

У 20. веку Југославија је била позната као „земља кошарке“ и поред Сједињених Америчких Држава била је главни фаворит за освајање светских првенстава и олимпијских игара. Кошаркашки савез Југославије основан је у Београду 12. децембра 1948. године. Из њега су 1991. године иступиле Хрватска, БиХ, Македонија и Словенија, па је савез 2003. године преименован у Кошаркашки савез Србије и Црне Горе. Тако се звао до 2006. Године, док Црна Гора није иступила као нова држава. Југословенски кошаркашки савез је био веома добро организован, па је самим тим и репрезентација добро функционисала. Своје прве званичне наступе мушка и женска репрезентација забележиле су 1956. године на Балканском шампионату у Букурешту. Мушка репрезентација је поражена у старту од екипе домаћина резултатом 30:27, док је женска репрезентација савладала домаћинску екипу резултатом 23:6. Први запаженији резултат мушка репрезентација остварила је 1961. године на Европском шампионату у Београду. Наши момци су у финалу поражени од Совјетског Савеза. Велико признање за југословенску кошарку било је то што је Радивоје Кораћ проглашен за најбољег стрелца првенства. То је био само почетак бројних успеха. Женска репрезентација је своју прву медаљу освојила 1968. године на Европском првенству у Италији и она је такође поражена од „увек неугодних“ репрезентативки Совјетског Савеза. Поред репрезентативне, Југославија је имала и добро развијену клупску кошарку. Највиша кошаркашка лига била је Прва лига Југославије. Највише успеха имале су Црвена звезда и Љубљанска Олимпија. Црвена звезда убедљиво је прва на листи најтрофејнијих клубова са освојених 12 титула првака, а Партизан је екипа са највише освојених сребрних медаља у Првој лиги некадашње Југославије, и то са 10 медаља. Сама чињеница да је Југославија једна од најтрофејнијих репрезентација говори нам да је из ње изашло много играча који су оставили дубок траг, како у југословенској тако и у

светској кошарци. Неки од њих су Дражен Далипагић, Драган Кићановић, Крешимир Ћосић, Радивоје Кораћ и Дражен Петровић. Поред бројних познатих играча Југославију краси и огроман број познатих тренера од којих су најпознатији Александар Николић, Ранко Жеравица, Божидар Маљковић, Светислав Пешић и Жељко Обрадовић. Захваљујући свима њима Југославија је остварила велики број успеха од којих је онај из 1980. највећи, кад је Југославија постала олимпијски шампион.

Огњен Младеновић 3-6

Коби Брајант

Коби Брајант је рођен 23. августа 1978. године у Филаделфији, као најмлађи од троје деце и једини син бившег NBA играча Џоа Брајанта. Када је Коби Брајант напунио шест година, преселио се са родитељима у Италију, где је његов отац наставио да игра кошарку. У том периоду је научио италијански и шпански језик. Током лета млади Коби би долазио у Америку, где би играо Летњу кошаркашку лигу. Почео је да се бави кошарком још са три године и док је одрастао омиљени клуб му је постао „Лос Анђелес Лејкерси“. Такође се бавио и фудбалом, а омиљени клуб му је био ФК „Милан“. Његов деда би му слао видео-снимке NBA утакмица, које би Коби изучавао. Пре него што се његов отац повукао из кошарке, 1991. године, породица се вратила у Америку.

Коби је још у средњој школи обећавао као спортиста. Ишао је у средњу школу „Лоуер Мерион“. Ту је бележио сјајне бројке и пружао, још тада, незаборавне кошаркашке ноћи. Током своје друге сезоне у средњој школи, Кобију је тренер био његов отац. Следеће три године имао је сјајну статистику: 30,8 поена по игри, 12 ухваћених лопти, 6,5 асистенција, 4 украдене лопте по игри. Завршио је средњошколску каријеру као најбољи стрелац Јужне Пенсилваније. Са својих 2.883 поена превазишао је врхунске играче као што су Вилт Чејмберлен и Лајонел Симонс.

Коби Брајант је био први бек који је по завршетку средње школе изабран на NBA драфту. NBA драфт је годишњи догађај у којем 30 тимова NBA лиге (29 из САД и 1 из Канаде), могу изабрати играче који желе играти у лиги. Одабрали су га „Шарлот Хорнетси“ 1996. године као 13. пика. „Лос Анђелес Лејкерси“ су склопили уговор којим би свог стартног центра Влада Дивца мењали за драфт права „Шарлот Хорнетса“. Тако је млади, талентовани бек доспео у „Лос Анђелес Лејкерсе“. Од тада следи успон у његовој NBA каријери.

Успон у каријери почео је сезоном 1999/2000, када је на место главног тренера дошао Фил Џексон. Нови тренер је Шакилу О`Нилу и Кобију Брајанту представио тактику која је Кобију давала простор за поентирање, али и припомагање О`Нилу, чиме је настао овај дуо „центар-бек“ који је функционисао на савршен начин. Њих двојица су били врло успешни у својој игри. Овај дуо, захваљујући снажној клупи и тренерима, доводи клуб до изједначења петог најбољег пласмана у NBA историји. Коби је, заједно са О`Нилом, водио „Лејкерсе“ до три узастопне титуле од 2000. до 2002. године, док је са овим тимом освојио и још две шампионске титуле 2009. и 2010. године, и проглашен је за најкориснијег играча NBA финала. Ову титулу најкориснијег играча понео је чак четири пута током своје каријере. Остаће упамћена утакмица од 22. јануара 2006. године која се одиграла између „Торонто Репторса“ и „Лос Анђелес Лејкерса“, када је Коби Брајант постигао легендарни 81 поен, што је уједно други најбољи лични учинак на једној утакмици након освојених 100 поена Вилта Чејмберлена. Његова немилосрдност на терену постала је позната као „Mamba mentality“, па су због овога љубитељи кошарке, па чак и играчи, почели да га називају именом „Black Mamba“. Коби је био најбољи стрелац у историји „Лејкерса“, а са репрезентацијом Сједињених Америчких Држава освојио је две златне медаље на Олимпијским играма 2008. и 2012. године. У последњој утакмици у својој каријери, која се одржала 13. априла 2016. године, Коби Брајант дао је 60 поена, а у завршници је донео свом тиму победу над „Utah Jazz“ резултатом 101:96. У обраћању публици на крају те утакмице, Брајант је истакао да је најпоноснији на свој тим што никада није посустао и што за њих никада није постојала опција одустајања и на крају се свима искрено захвалио. Његове последње речи које је упутио публици биле су „Mamba out“.

Коби Брајант погинуо је 26. јануара 2020. године у хеликоптерској несрећи у Калабасасу, северно од Лос Анђелеса. Имао је 41 годину. У хеликоптерској несрећи преминуло је још осморо људи, укључујући Кобијеву ћерку Ђиану Брајант, која је имала само 13 година.

Током каријере Коби је носио дрес са бројем 24, а његова ћерка Ђиана дрес школског клуба са бројем 2. Одајући им почаст последњи пут минутом ћутања, NBA играчи су ћутали 24,2 секунде.

Коби је својом игром и начином на који је посматрао кошарку инспирисао много људи. Инспирисао је и мене. Био је идол многим љубитељима кошарке. Био је и мој идол. Због тога какав је био на терену и ван терена, многи су се угледали на њега. Угледао сам се и ја.

„Сами сте одговорни за то како ће вас се људи сећати – или неће. Немојте то схватити олако. Ако то урадите како треба, ваша игра ће наставити да живи у другима. Имитираће вас и опонашати они са којима сте играли, они против којих сте играли и они који вас никада нису видели. Зато, оставите све на терену. Оставите игру бољу него што сте је нашли. А, кад дође време за одлазак, оставите за собом легенду.“ – Kobe Bryant

Његовим речима речено – „Mamba out“, али нашим речима речено – **НИКАД ЗАБОРАВЉЕН!**

Петар Мијић 1-4

Последње писмо за крај

Око мене се налазе плави зидови. Никако да провалим да ли они представљају нешто тужно и емотивно или су само обојени том плавом тмурном бојом. Никада ми није било јасно шта моја жена види у тој боји, ја сам одувек хтео да офарбам зидове у неку нежну, зелену боју.

Било је већ предвече, све сам обавезе одавно успео да завршим, али ми се све чинило да сам нешто заборавио да урадим. Жена ми је те недеље била на путу па сам по први пут остао сам код куће са својим родитељима. Усред размишљања, чуо сам да ме неко дозива и то веома гласно. То је била моја мајка. Одмах сам помислио да се нешто десило оцу који је већ дуже времена био врло болестан. Сјурио сам одмах на први спрат и угледао мајку без суза и са црвеним кармином који је увек носила. Иако је била близу тога да напуни седамдесет година, она се увек држала као дама. Чим сам увидео да се на њеном лицу оцртава љутња, зато што сам се протеклих дана свађао са њом, знао сам да је све у реду са мојим оцем и да је још увек међу нама. Рекла ми је да одлази до радње и да се враћа брзо и да само причувам оца накратко, док се она не врати. Климнуо сам главом као и сваки син када му мајка нешто нареди.

Окренуо сам се и запутио се ка соби у којој је отац лежао, која је била на крају ходника. Отворио сам врата толико споро и тихо да се највише моје срце чуло. Нисам знао да ли спава, па нисам хтео да га пробудим. Затим сам чуо ударац јаким потпетица и отварање, па затим и затварање врата. Звук мајчиних штикли се полаго губио и мењао са звуком мојег дисања. Нисам често долазио код оца зато што сам се плашио тог призора, плашио сам се да га видим онако сломљеног у кревету. Кожа му је била већ сува и утонула због кила које је изгубио у протеклих неколико месеци док се борио са болешћу. Увек сам био ту за њега, али нисам могао да гледам како се мучи у том кревету у ком смо некада он, мајка и ја спавали. Иако сам био

мамин син, отац ме је ипак научио свему што знам. Он је увек био строжи од мајке и, да није њега било у неким тренуцима, ја бих сада био баш размажен.

Соба је била много мрачна зато што нисам хтео да палим светло. Чуло се слабо дисање, што је означавало да је у дубоком сну. Пришао сам кревету и сео на столицу која је била тик крај његове главе. Нисам знао да ли треба нешто да урадим, али ипак ми је мајка рекла да се враћа за петнаестак минута, што значи да ће бити довољно што седим овде крај њега, са својим и његовим мислима. Тих наредних неколико минута чинило ми се да пролазе толико споро да ми се већ почело полако спавати.

Тишину је прекинула мала, али веома битна радња. Мој отац се окренуо на другу страну ка мени и сада су његове плаве, прозирне, полузатворене очи гледале право у моје. Биле су тако изморене и изгледале су као да желе само да наставе опет да спавају иако су само то и радиле протеклих неколико недеља. Намеравао сам да упалим светло или барем да померим завесе са прозора да мало светлости уђе, али његова слабашна и сада мала рука ме је спречила у томе. Није ме повукао за руку и спречио у мојој намери, него ју је само прислонио и ја сам знао да он не жели да види светлост дана.

Црна му је одувек и била омиљена боја, можда се зато осећао овако добро у мраку. Волео је зиму и кишу, а највише да ме ваља у снегу. На море смо ретко када ишли сви заједно као породица, јер је он увек радио за време мојих летњих распуста.

Опет сам спустио своје тело на столицу и нисам знао шта да кажем, а још мање шта да урадим. Његова рука која је била сићушна и тако мала и пуна исколачених вена тако ме је слабашно стискала, као да се борила са тим да остане ту и да се нигде не помери. Знао сам да то значи да само хоће да останем ту, да се нигде не померам. Нисам могао да га гледам у очи па сам тражио било шта по соби што би ми скренуло пажњу од тога да пролијем сузе пред њим. Ох, како је само мрзео да види да ја плачем! То га је више болело од свега. Али у мору

тражења разлога да га не гледам, зачуо сам његов храпав глас. Био је храпав првенствено јер се био тек сада пробудио, али и зато што је у последње време веома мало јео.

– Волео бих да ме погледаш у очи – рекао је, а ја сам се заледио на те речи. Тако их је споро говорио, да је свака имала своје значење, дубље него што би ико помислио.

Погледао сам га и почео да плачем. Али нису моје сузе оно што ме је у том тренутку убило на трен, него његово јецање после којег су уследиле његове сузе. Стегао ме је јако за руку и без речи гледао у моје браон очи. У мраку се скоро ништа није видело, али оно што смо нас двојица имали – свако ко би ушао у ту собу у том тренутку би видео. Ужасно сам се покајао што сам био превише себичан према њему и што сам се удаљавао од њега све ово време, јер нисам могао да поднесем његов губитак.

– Извини, тата – рекао сам му и почео још јаче да плачем.

Ставио сам своју главу на његове груди. Осетио сам откуцај срца који је био тако слаб, али и његова ребра која су сада већ била скоро видљива због тога што је био веома мршав. Био сам много већи од њега у том тренутку, иако сам увек био мањи и ситнији, на мајку. Осећао сам се тако голо у том тренутку. Али оно што сам осетио одмах после тога урезало ми се у сећање за цео живот. Његова рука, која је стезала моју, полако је почела да попушта. Мислио сам да само хоће да настави да спава, па сам подигао главу са његових груди и погледао га у очи. Међутим, очи су биле већ затворене и његова рука је полако клизила ка ивици кревета. Када се потпуно опустила, висила је тако са кревета, беживотно. У том тренутку осетио сам да ме нешто пробада кроз срце и да више не могу да плачем и да не могу више да говорим или да ишта кажем. Осетио сам то, осетио сам хладноћу његовог тела и да више не чујем два срца у соби. Нисам знао шта да урадим, па сам само изашао из собе.

Лена

Уредник: Раде Зејак

Координатор: Зринка Шандор

Лектори: Олгица Рајић и Мина
Павловић

Техничка подршка: